

Arrest

nr. 80 836 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Noakhali (Bangladesh). U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Uw vader M.(...), was actief binnen de "Jamaat-e-Islami" (Jamiaat). Hij zou een coördinator geweest zijn. Hij zou geld hebben verzameld voor de partij. Toen u in de zevende klas zat, zou er een meeting zijn geweest van "Zakar Party" en "Awami-League". Er zou brand gesticht zijn. Uw vader zou valselyk beschuldigd zijn geweest en er zou een rechtzaak tegen hem opgestart zijn. Tien dagen later zouden er tien tot twaalf personen van "Awami-League" en "Zakar Party" naar uw woning gekomen zijn. Deze personen zouden

u verwond hebben met een mes aan uw vingers. Ze zouden uw woning in brand gestoken hebben. U zou bewusteloos geweest zijn. Mensen uit uw dorp zouden u naar het ziekenhuis gebracht hebben. U zou één dag in het ziekenhuis verbleven hebben. U zou teruggegaan zijn naar uw woning. U weet niet waar uw ouders zich in Bangladesh bevinden. Een buur zou u aangeraden hebben om naar Dhaka te gaan bij S.H.(...). S.H.(...) zou een winkel hebben in Dhaka. Enkele dagen na het incident in uw woning zou u naar Dhaka gegaan zijn. U zou in juli 2010 naar Dhaka zijn gegaan. In Dhaka zou u A.(...), een persoon met de Duitse nationaliteit, leren kennen hebben. U zou zes tot zeven maanden in Dhaka verbleven hebben. In november of december 2010 zou u Bangladesh hebben verlaten. Via Dhaka reisde u samen met A.(...) per vliegtuig naar Duitsland. U zou 20 dagen tot een maand in Duitsland hebben verbleven. A.(...) zou seks met u gewild hebben. U zou geweigerd hebben. U zou kunnen ontsnappen hebben. U zou Bengalen ontmoet hebben in Duitsland. Een Bengaal zou u de trein hebben gewezen naar België. De volgende dag zou u dan de trein genomen hebben naar België. U diende in België op 25 januari 2011 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: mails opsporing Rode Kruis (originelen).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) moet op basis van onderstaande bevindingen, vaststellen dat er geen geloof kan worden aan uw beweerde vrees te worden bedreigd door mensen van "Awami-League" en "Zakar Party".

In eerste instantie werden er aangaande belangrijke elementen in uw asielrelaas tegenstrijdigheden vastgesteld tijdens het gehoor bij het CGVS met uw verklaringen die u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 16 mei 2011. Ten eerste verklaarde u bij het CGVS dat uw buur, een vriend van uw vader, u naar de persoon in Dhaka stuurde (zie gehoorverslag CGVS p.12 en p.15). Bij de "DVZ" zei u dat het uw vader was die u naar die persoon in Dhaka stuurde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ dd. 16 mei 2011, p.3). Uw vader nam die beslissing om u naar die persoon in Dhaka te sturen omdat uw vader besloot dat u niet veilig was (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ dd. 16 mei 2011, p.3). Hetgeen toch een belangrijk verschil uitmaakt. Na confrontatie door het CGVS gaf u aan dat wat u bij de "DVZ" had gezegd, dat u dat niet meer kon herinneren. Dit is echter geen afdoende verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid aangezien het om een essentieel element gaat in uw relaas. Ten tweede gaf u bij de "DVZ" aan dat er een rechtszaak tegen u en uw vader was (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ dd. 16 mei 2011, p.2). Bij het CGVS stelde u dat er geen rechtszaak tegen u aangespannen werd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na confrontatie door het CGVS verklaarde u dat het proces op uw vader zijn naam was en niet op uw naam (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit verklaart echter uw bewering bij de "DVZ" niet. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede zijn uw verklaringen niet chronologisch coherent waardoor, en zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen, de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Uw relaas was niet coherent met de schoolcarrière die u doorliep. Zo stelde u dat u in de zevende klas zat en dat u de zevende klas hebt afgewerkt. U zou uw school verlaten hebben in 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf aan dat de meeting plaatsvond toen u nog naar school ging, u zou op dat moment in de zevende klas hebben gezeten (zie gehoorverslag CGVS p.12). Aldus vond de meeting plaats in 2008. Een week tot 10 dagen na de meeting zouden de personen naar uw woning zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Vervolgens stelde u dat u stopte met school, dat daarna uw problemen begonnen en dat u enkele dagen nadien naar Dhaka ging (zie gehoorverslag CGVS p.13). Aldus ging u in 2008 naar Dhaka. Eerder stelde u dat u 13 of 14 jaar was toen u Noakhali verliet (zie gehoorverslag CGVS p.3). Op basis van uw verklaarde geboortedatum op het moment van het gehoor, was het toen 2008 of 2009 dat u naar Dhaka ging (zie gehoorverslag CGVS p.3). U stelde ook dat u naar Dhaka ging eind 2008 of begin 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf aan dat u zes of zeven maanden in Dhaka verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou Bangladesh in 2009 of 2010 hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.6). Toen het CGVS u erop wees dat uw chronologie niet helemaal juist zat, gaf u aan dat u in Duitsland was ongeveer in januari 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.14). Vervolgens gaf u aan dat u in november of december 2010 Dhaka verliet (zie gehoorverslag CGVS p.16). Volgens uw verklaringen en het tijdsverloop zou u dan in mei 2010 naar Dhaka zijn gegaan. Echter stemt dit niet overeen met uw eerdere verklaringen wanneer de meeting plaatsvond, met uw schoolcarrière en het moment waarop u naar Dhaka ging zoals hierboven aangegeven. Aangezien u

ook geen documenten neerlegde aangaande uw schoolcarrière, uw reisweg en uw verblijf in Duitsland heeft het CGVS dan ook geen zicht op de chronologie van uw verklaringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw relaas.

Ten derde stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk maakte dat de mensen van de 'Awami-League' en 'Zakar Party' u zouden viseren. U verklaarde dat er geen rechtzaak of klacht tegen u werd ingediend in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.15). U was ook geen lid van een politieke partij of van de studentenafdeling van een politieke partij (zie gehoorverslag CGVS p.10). U nam ook niet deel aan vergaderingen of protesten (zie gehoorverslag CGVS p.11). Enkel ging u soms mee met uw vader toen hij op zijn ronde ging om geld te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS p.11). U wist ook weinig over de beweerde rechtzaak tegen u vader. Uw vader zou niets tegen jou gezegd hebben over de beweerde rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS p.14). Er kan verwacht worden dat u daarvan toch enige kennis zou hebben, aangezien dit de oorzaak was van uw vertrek uit Bangladesh. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat u de enige zoon bent en in die hoedanigheid is het weinig aannemelijk dat uw vader niets zou verteld hebben over de beweerde rechtzaak.

Ten vierde moet het CGVS nog vaststellen dat u geen enkel document uit Bangladesh kan voorleggen ter staving van uw identiteit, van uw schoolcarrière, noch ter staving van uw relaas of zelfs van uw beweerde reisweg. U had contact met een vriend van uw school in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.6). Deze zou na één keer niet meer hebben teruggemaid (zie gehoorverslag CGVS p.6). Echter had u nog andere mogelijkheden kunnen aanwenden om documenten te verkrijgen. Zo had u bijvoorbeeld contact kunnen opnemen met uw school in Bangladesh. U verklaarde ook dat u bij uw vertrek uit Bangladesh nog telefonisch contact had met uw vader, vanuit Dhaka (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u nadien vanuit Europa geen contact kon leggen met uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.6). U hebt wel het Rode Kruis gecontacteerd maar u hebt niet zelf de moeite gedaan om contact te proberen leggen met uw vader.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De mails aangaande de opsporing van uw ouders kan zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 22 van de Grondwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële en formele motiveringsplicht.

Uit de beslissing blijkt volgens verzoeker niet dat de commissaris-generaal onderzoek gevoerd heeft naar een van de allerbelangrijkste elementen die aan de basis liggen van verzoekers vlucht, het lidmaatschap van zijn vader binnen de "Jamaat-e-Islami". Er werd zelfs niet eens contact gezocht met deze partij om na te gaan of verzoekers vader effectief deze functie bekleedde. Verzoeker wijst erop dat hij bijzondere inspanningen mag verwachten van de commissaris-generaal omwille van zijn minderjarigheid en dat het zeer waarschijnlijk is dat minderjarigen een beperkte kennis hebben van de omstandigheden in hun land van herkomst of niet in staat zijn de redenen voor hun vervolging uit te leggen, waardoor de verantwoordelijke autoriteiten een bijzondere inspanning moeten doen om

relevante informatie en bewijsmateriaal te verzamelen. Hij verwijst daartoe naar een richtlijn van UNHCR. Volgens verzoeker werd het belang van het kind bij het nemen van de beslissing nergens als eerste overweging gesteld conform artikel 22bis van de Grondwet. Het standpunt van de commissaris-generaal m.b.t. de bewijslast is dan ook problematisch te noemen. Verzoeker verwijst verder naar de Note on Burden of Proof van UNHCR van 16 december 1998 en naar de UNHCR-Proceduregids. Vervolgens herinnert hij aan het principe dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, van specifieke waarborgen moeten kunnen genieten inzake de procedure en bewijslast. Dit vergt een uitgebreide toepassing van het “voordeel van de twijfel”. Verzoeker verwijst ook nog naar artikel 4, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal en naar de invoeging van een tweede lid in artikel 2 van dit besluit. Na een uiteenzetting over de beoordeling van de gegrondheid van de ingeroepen vervolgingsvrees, stelt verzoeker aangegeven te hebben dat zijn vader kennelijk een geheime, verboden handel heeft opgezet met Cabinda, dat de commissaris-generaal in zijn subject related briefings voldoende bronnen heeft dat personen die verdacht of gelinkt worden met de (rebellent)activiteiten in Cabinda vervolgd worden en dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij minderjarigen zijn oorzaak kan vinden in de schade toegebracht aan de familie van de minderjarige. Ten slotte meent verzoeker dat de toepassing van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet niet werd onderzocht.

2.1.1. De verzoekende partij klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.3. Verzoeker klaagt de schending van artikel 22bis van de Grondwet aan en wijst op de bijzondere aandacht die vereist is bij de behandeling van asielverzoeken van minderjarigen en derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder merkt terecht op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker. De Raad schaart zich achter dit motief en meent dat dit ook uit het gehoorverslag blijkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bijna zestien jaar was toen hij zijn land van herkomst ontvluchtte, zodat hij op dat moment geen kind meer was en derhalve over voldoende verstandelijke vermogens beschikte om minstens te beseffen wat er zich afspeelt in zijn eigen leefwereld. Ondanks verzoekers vrij jeugdige leeftijd kan van hem dan ook verwacht worden dat hij de door hem meegemaakte feiten op een coherente en geloofwaardige manier kan aanbrengen en dat hij enige kennis heeft betreffende de rechtszaak die tegen zijn vader werd aangespannen, temeer nu verzoeker de enige zoon is in het gezin.

2.1.4. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de nota van UNHCR "*burden of proof in refugee claims*" en de aanbevelingen van UNHCR betreffende de behandeling van asielverzoeken van minderjarige asielzoekers.

2.1.5. Wat het asielrelaas van verzoeker betreft heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees te worden bedreigd door mensen van de "Awami-League" en de "Zakar Party", nu (i) er aangaande belangrijke elementen in verzoekers asielrelaas tegenstrijdigheden werden vastgesteld, (ii) de geloofwaardigheid van het relaas verder wordt ondermijnd doordat verzoekers verklaringen niet chronologisch coherent zijn, (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden en (iv) verzoeker geen enkel document uit Bangladesh kan voorleggen ter staving van zijn identiteit, zijn schoolcarrière, zijn relaas en zijn beweerde reisweg.

De verzoekende partij weerlegt in het verzoekschrift deze motieven nergens concreet, maar beperkt zich tot de vaststelling dat de commissaris-generaal niet onderzocht heeft of verzoekers vader effectief een functie bekleedde binnen de "Jamaat-e-Islami" en onvoldoende rekening hield met zijn minderjarigheid.

De Raad hecht *in casu* geen doorslaggevend belang aan het gebrek aan chronologie van het verhaal van verzoeker, maar stelt voor het overige vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet

weerlegd of betwist worden. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaad heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad ziet niet in waarom verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over de geheime, verboden handel die zijn vader opzette met Cabinda en naar *subject related briefings* over rebellenactiviteiten in Cabinda, nu deze beweringen geen enkel verband houden met verzoekers verklaringen zoals die zijn opgenomen in het administratief dossier.

2.1.6. Verzoeker legt ter zitting nieuwe stukken neer en meer bepaald een attest van psychotherapeut K.B., een verzoek aan de Raad van W.R., voogd van verzoeker en een e mail aan de dienst tracing van het Rode Kruis van 13 april 2012.

Wat het psychologisch attest betreft van psychotherapeut K.B. van 26 april 2012 stelt de Raad vast dat het stelt dat er sinds 22 december 2011 een therapeutische begeleiding werd opgestart en dat de vastgestelde psychologische moeilijkheden van verzoeker mogelijk te maken hebben met traumatische gebeurtenissen van voor of tijdens de vlucht van verzoeker.

Wat het psychologisch attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De therapeut doet vaststelling betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de therapeut vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een therapeut nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging en het attest bevestigt dit ook in zijn voorzichtige formulering.

De voogd van de Raad legt de problematiek van post traumatisch stress syndroom (PTSS) uit en vraagt aandacht voor de jonge leeftijd van verzoeker. De Raad stelt vast dat er noch tijdens het gehoor noch in het attest van psychotherapeut K.B. sprake is van PTSS en dat derhalve niet aannemelijk gemaakt wordt dat verzoeker aan dit syndroom lijdt.

Wat de zoektocht naar de ouders of verwanten van verzoeker betreft blijkt dat verzoeker zelf hiertoe geen noemenswaardige initiatieven toe ontplooid heeft. Zijn voogd is in contact met de Dienst Tracing van het Rode Kruis sinds mei 2011, maar uit de neergelegde mail van 13 april 2012 blijkt dat slechts op 14 april 2012 bepaalde gegevens aan deze dienst medegedeeld werden die het eventueel mogelijk zou maken om opsporingen te verrichten. De Raad stelt vast geen verdere inlichtingen verkregen te hebben en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er op dit vlak reeds onderzoek verricht werd en bevestigd dat de ouders van verzoeker verdwenen zijn of dat hij geen familieleden of verwanten heeft in Bangladesh.

2.1.6. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS